

Hevesi Judit

Holnap ne gyere



## Maszkabál

Ahogy a pincér kihozta a rizottót,  
már bántóan széles volt a mosolya.  
Két körben szolgált fel limoncellót  
regalo, regalo, ismételte,  
majd rossz angolsággal randevúra hívott.  
Vissza kellett őt utasítanom,  
ez a város mégiscsak süllyed,  
és különben is irtózom a galamboktól.  
Pedig áldozatkész férfi lehetett:  
tombolt az Európa-bajnokság,  
és éjjel, a város másik végén  
a kivetítőn láttam, az olaszok játszottak valakikkel.  
Kevesebbet gondoltam ott rád,  
és többet arra, hogy el kellene költözni végre.  
Aztán arra, hogy mindegy:  
egyszer mindenholnan haza kell menni.  
Hazamegyek. Minden marad a régiben.  
Álarcom, mint az elhagyott város, felveszem.

## Családi vállalkozás

### *Life-coaching*

Ha véget ér egy kapcsolatom, apám kimeszel.  
Anyám bútorokat tologat,  
lecseréli a függönyöket,  
ablakot pucol.

Megint minden fejre állt,  
még most is csak beléd szédülök,  
az ágy támlájánál régi tükör,  
ha szeretkeznénk, épp látnád benne magad.

Nem választhattam árnyalatot sem,  
gyöngyházfehérben múlsz el,  
benned egy leheletnyi rózsaszín.  
Végtére is sosem volt közöm hozzád.

## Vezeklés

*Több mint két évtizede vándorol a Csendes-óceánban,  
hangja egyik fajtársáéhoz sem hasonlítható.  
A cet minden ősszel és tél végén  
átszeli az óceán teljes északi részét,  
magányos vonulását tengeralattjárókat követő  
hidrofonok segítségével figyelik.  
A társtalan bálna 52 hertz körüli frekvencián énekel,  
bár hangja az utóbbi években kicsit mélyül,  
ez valószínűleg öregedésének köszönhető.  
Az összes többi bálnacsoport a 10-től 40 hertzig  
terjedő frekvenciatartományt használja, az emberi fül  
érzékelésének alsó frekvenciahatára 20 hertz körül mozog.  
Egy-egy ének hossza 10 és 30 másodperc,  
a cetek énekének oka a mai napig nem ismert.  
Hogy az 52 hertzes, kivételes bálna éneke  
és vonulási útvonala is eltér társaitól, mégis,  
minden évben, a világ több pontján észlelték,  
azt mutatja, az állat jól van,  
csak épp nagyon magányos lehet.*

## Egy másik erdő

Ültettem neked egy erdőt.  
Gondosan válogattam meg a fákat,  
a levelek erezetét, a színeket.  
Hónapokig tapostam ki a legszebb ösvényt,  
igyekeztem visszatartani a levegőt,  
hogy tiszta maradjon az érkezésedig.  
Aztán egy reggel fuldokolni kezdtem.  
Álmomban egy másik erdő rég elkészült neked.  
Rohantam hozzád, kopogtam, gyere, készen van,  
nézd csak meg, itt minden a tied,  
de panaszkodni kezdted a fák szabálytalanságára,  
(azt mondtad, rám emlékeztetnek),  
ingatagnak találtad az ösvény,  
túl karakteresnek a levelek erezetét,  
és nem értetted, hogy feledkezhettem meg a csalánokról.

A te erdődben állok, egyedül.  
Hány év telhet így el?  
Becsukom a szemem,  
hátha felgyorsul velem az idő,  
és igyekszem minden erőmmel  
szabadulásom pillanatára gondolni:  
Kidől a fa, nem látni sehol egy erdőt.

## Plusquamperfekt

A hiánynak nincsen múltja.  
Ezt a mondatot pötyögtem be  
a telefonomba egy a Moszkváról  
pontban éjféلكor induló  
hatos villamos leghátsó,  
még menetirányba néző ülésén,  
pedig tökéletesen  
felesleges elmondani, mit éreztem, ahogy  
véletlenül Gabriella címére küldtél haza az Uberrel,  
(bosszúból a sofőrnek elmeséltem mindent),  
persze azt azért nem lenne rossz összerakni,  
akkor és ott  
ugyan mit akartam még  
mondani a hiányról.